

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟΣ Η'

5 ΙΟΥΛΙΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 87

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

(Ἐπί τῃ Ἑκατονταετηρίδι τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας)
Ζ'.

Ἡ Ἁγία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἣτις διετήρησε τὴν ἐνότητά τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βυζαντίου, ἔσωσεν αὐτὸ καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς φοβερᾶς δουλείας. Τοῦτο ἀναγνωρίζουν οἱ ἀμερόληπτοι κριταὶ καὶ αὐτοὶ εἶσι οἱ Νεότουρκοι, οἵτινες διὰ τοῦτο τελευταῖον ζητοῦν νὰ ὑπονομεύσουν αὐτὴν καὶ συντρίψουν. Ἡ δικτήρησις, ὡς ἐλέγομεν, τῆς Ὀρθόδοξου πίστεως εἶνε διατήρησις τῆς Ἑλληνικῆς ἐθνικότητος καὶ οἱ ὑπέροχοι καὶ γενναῖοι κληρικοὶ, ἀγωνισθέντες ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἠγωνίσθησαν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους διὰ τε συγγραφῶν καὶ διδασκαλίας καὶ διὰ συνόδων, συνεργουμένων ἐν Κιπρόν, Ἰασίῳ, Ἱεροσολύμοις καὶ ἀλλὰχοῦ. Ἀμαθεῖς τινες ἢ ἀμελέτητοι ἀποδίδουν τὴν ἐμμονὴν ταύτην τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν κληρικῶν εἰς τὴν δεισιδαιμονίαν. «Εἰς δεισιδαιμονίαν ἡμῶν ἀποδίδουσιν οἱ Λατῖνοι, λέγει ὁ ἀοιδίμος Α. Κοραΐης, τὸ πείσμα τοῦ κοινοῦ λαοῦ νὰ μὴ ἐνωθῆ μετὰ τοῦ Παπιστάς καὶ τὴν σταθερὰν αὐτοῦ ἀντίστασιν εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ τὸν ἐνώσουν Ἀυτοκράτορας. Εἰς τὴν δεισιδαιμονίαν ὁμοῦ ταύτην (ὅν ἐγέννησέ ποτε καλὸν ἢ δεισιδαιμονία, χρεωστοῦμεν οἱ σημερινοὶ Γραικοὶ τὴν ὑπαρξίν μας. Χωρὶς τὸ εὐτυχέστατον τοῦτο πείσμα τῶν πρὸ ἡμῶν καὶ ἡ δεισιδαιμονία ἤθελ' ἀδξήθη ἐπὶ πλεόν καὶ τὰ πολυπληθῆ τάγματα τῶν Δυτικῶν Μοναχῶν ἐμελλον νὰ καταθρονώσῃσι τὸ ἔδαφος τῆς ταιλαιπώρου Ἑλλάδος καὶ τὰ Νερωνικά τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως κριτήρια νὰ φλογίζουσι τοὺς Ἕλληνας, ὡς κατέφλεξαν πολλὰς μυριάδας Δυτικῶν, καὶ ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία νὰ ὑποταχθῆ ὡς εἰς κεφαλὴν τὸν Πάπαν, καθὼς ὑποτάσσονται ἀκόμη σήμερον πολλοὶ τῆς φωτισμένης Εὐρώπης λαοί» (Α' τόμ. Ἀτάκτ. σελ. 21).

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, καίπερ καταδιωκομένη καὶ πολεμουμένη, διετήρει καθαρὰν τὴν πίστιν καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις, διότι «οἶδε καὶ ἡ μικρὰ τῶν παραδοθέντων ἀθέτησις καὶ πρὸς ὅλην τοῦ δόγματος ἐπιτρέψαι καταφρόνησιν», ὡς λέγει ὁ πολύφωτος Φώτιος. Ἀλλὰ καὶ αἱ διδασκαλαὶ καὶ αὐταὶ αἱ ἱερὰ τελεταὶ συνυφάνθησαν μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, τὸ ὅποσον

δι' αὐτῶν, ὡς καὶ ἄλλων ἐθίμων, διακρίνεται τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Ὁ ἱερὸς κληρὸς διετήρει ἀκριβῶς ἢν ἐνεπιστεύθη τῆς χάριτος κειωτόν. Οἱ ἱεράρχαι καὶ ἱερεῖς, ἐνδεδυμένοι τὴν τοῦ Πνεύματος πανοπλίαν, ἠγωνίζοντο πρὸς τὰς ἀντιθέτους ἀρχάς, «πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ αἰῶνος τούτου» (Ἐφεσ. 5', 12) ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ποιμνίου. Πολλοὶ συρραβδίζονται μετὰ τῶν Ἀποστόλων, συζηροῖονται μετὰ τῶν Ἀθανασίων καὶ Χρυσοστόμων, συναπαγχονίζονται μετὰ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου καὶ τῶν ἄλλων συναθλητῶν ἵνα μὴ προδώσωσι τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ.

Οἱ κληρικοὶ, ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ τῆς καθαρᾶς καὶ ἀδόλου διδασκαλίας τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῶν ἱερῶν τελετῶν καὶ ἐθίμων, ὠρέλουν τὸ ἔθνος καὶ συνεκράτουσαν αὐτό. Αἱ ἱερὰ τελεταὶ ἀνεμίμησκον, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας, τὴν πάλαι δόξαν τοῦ Βυζαντίου καὶ οὕτω ἐθέρμαινον τὸ ἐθνικὸν φρόνημα. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ, ἣτις εἶνε καὶ Ἐκκλησία τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ἔθνους, ζῆ καὶ βασιλεύει ἡ πάλαι ποτὲ αἴγλη τοῦ Βυζαντίου. Ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ ἀθανασίας πλήρει ἐλπίδι καὶ πίστει, ἀτενίζουσα πρὸς τὴν ἀθάνατον ἰδέαν τοῦ ἔθνους, ἐξακολουθεῖ νὰ δέεται τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῆς βασιλείας καὶ ὑπὲρ βασιλέων ἀπαρἀλάκτως, ὡσπερ καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν θριάμβων, αἰτουμένη συμμαχίαν τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν βασιλέων, ὡς ὄπλον εἰρήνης ἀήτητον τρόπαιον καὶ νίκας αὐτοῖς κατ' ἐναντίων εὐχομένη. Ἐξυμνεῖ τὸν τύπον τοῦ Σταυροῦ ὡς σημεῖον νέον καὶ ἐν πολέμοις φοικτόν. Ψάλλει εὐχαριστήριον ὕμνον καὶ παιᾶνα εἰς τὴν ὑπέρμαχον στρατηγὸν τῆς πόλεως καὶ παρακαλεῖ νὰ φυλάττη τὴν πόλιν καὶ φρουρῆ· «ἐν αὐτῇ γὰρ τῇ στρατηγῷ ἡ πόλις αὕτη πιστῶς βασιλεύουσα ἐν αὐτῇ καὶ κρατύνεται καὶ δι' αὐτῆς νικῶσα τροποῦται πάντα πειρασμὸν καὶ σκυλεύει πολεμίους καὶ διέπει τὸ ὑπήκοον». Πᾶσαι αἱ ὑψηλοὶ ρήσεις τῶν προφητῶν καὶ τῶν ψαλμῶδων περὶ Μεσσίου Βασιλέως ἀπαγγέλλονται ἐν τοῖς ναοῖς καὶ μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κιπρόλεως καὶ ἀναμνησκον τὴν ἐνδοξον βασιλείαν τοῦ Βυζαντίου καὶ δὴ καθαρὰνὰ πὸ τῶν ρύπων μετὰ τὴν ἡρωϊκὴν πτώσιν τοῦ τελευταίου αυτοκράτορος παρὰ τὴν πύλην τοῦ Ρωμανοῦ. Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς ἔπεσεν ὡς ἥρωας καὶ μάρτυς, ἀλλ' ὁ πόθος ὁ ἐθνικὸς θέλει αὐτὸν ζῶντα. Τὸ ἔθνος δὲν ἐφαντάσθη αὐτὸν θανόντα. Περιμένει

τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ καὶ ἡ Ἐκκλησία πολλαχῶς συνεκράτει τὴν πίστιν ταύτην τῆς ἀθανασίας ἐν ἐλπίδι. Καὶ τελεῖται τὸ θαῦμα τῆς ἱστορίας, ἡ ζωὴ ἐν τῷ τάφῳ. Οὐδὲν κατεστράφη· ἡ ἰδέα τῆς ἀθανασίας τοῦ ἔθνους ζῆ καὶ βρασιλεύει ἐν τῷ ἡρωϊκῶς πεσόντι βασιλεῖ τῆς ἑλληνικῆς αυτοκρατορίας ἣτις ἦτο τὸ ἄνθος τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ εὐωδίασεν αὐτὴν διὰ τῆς διαδόσεως τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς ἡμερώσεως.

Ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε ἔπαυσε καὶ ἐν τῇ δουλείᾳ νὰ ἐπικαλῆται τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ κατὰ τῶν Ἀγαρηῶν οἵτινες ὑπεδούλωσαν τὴν ὠραίαν Ἑλληνικὴν χώραν. «Μὴδὲ καὶ οἱ Ἀγαρηνοὶ, τὰ σκηνώματα τῶν Ἰδουμαίων, καὶ οἱ Ἰσραηλίται ἐδουλεύσαντο κατὰ σοῦ κακά». Πάντοτε ἔκραζε προσπίπτουσα: «ἕως πότε ὁ δεσπότης, ὁ ἅγιος καὶ ὁ ἀληθινός, οὐ κρίνεις καὶ ἐκδικεῖς τὸ αἷμα ἡμῶν»; (Ἀποκ. 5', 10). Πάντοτε παρεκάλει τὸν Σωτῆρα τοῦ παντὸς αἰτουμένη «τοῦ Ἰσραηλίου λαοῦ τὴν ἦτταν καὶ καθυπόταξιν» (Σεπτέμ. ἰδ'. Νοεμ. ἡ'. Αὐγούστ. κθ. Ὁδ. θ') καὶ «διασκορπισθῆναι παρὰ τὸν Ἄδην τὰ ὀστέα τῶν δυσσεβῶν καὶ ἀπίστων Ἀγαρηῶν» (Ἐσπερ. τῆ α' 76ρίου). Καὶ οἱ Ἕλληνες, δούλοι καὶ αἰχμάλωτοι ἐν τῇ ἰδίᾳ των πατρίδι, ἐορτάζοντες τὰ Πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, συνειρώταζον, ὡς εἶπειν, τὰ πάθη καὶ τὴν μέλλουσαν Ἀνάστασιν τοῦ ἔθνους. Τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» ἀντήχει εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπήχησις τῆς μελλούσης ἀναστάσεως τοῦ ἔθνους ἀπὸ τοῦ τάφου τῆς δουλείας. Τὰ πάντα καθηγιάζοντο ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας πρὸς ὠφέλειαν ἠθικὴν καὶ ἐθνικὴν. Ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν ὅτι ἄσμα δημῶδες ἔφθασε νὰ διακηρύξη ὅτι τοῦ πολεμιστοῦ ἥρωος τὰ ὄπλα δὲν πρέπει νὰ πωλῶνται, ἀλλὰ πρέπει νὰ μένουν ἐν τῷ ναῷ καὶ ἐκεῖ, ὡς αἱ ἅγιοι εἰκόνες, νὰ λειτουργῶνται:

*Τοῦ ἀντρειωμένου τ' ἄρματα δὲν πρέπει νὰ πουλιοῦνται,
Μόνον πρέπει νὰν στήν ἐκκλησιὰ καὶ ἐκεῖ νὰ λειτουργήσονται*

*Πρέπει νὰ κρέμουντ' ἀψηλὰ σ' ἀραχνιασμένο πύργον
Ἡ σκούρια νὰ τρώῃ τὰ ἄρματα, ἡ γῆ τὸν ἀντρειωμένο.*

Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κ)πόλεως οἱ ἀρχιερεῖς, ὡς πνευματικοὶ ποιμένες καὶ ἄρχοντες περιεβλήθησαν τὰ ἐνδύματα τὰ ὅποια ἔφερον αὐτοὶ οἱ αυτοκράτορες. Τοῦτο ἦτο σπουδαία ἐθνικὴ ὠφέλεια. Οὐ μόνον οἱ πατριάρχαι, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἐπίσκοποι ἔφερον τὴν μίτραν καὶ τὸν σάκκον καὶ τὸν μανδύαν καὶ πατερίτσαν καὶ αὐτὸν τὸν δικέφαλον ἀετὸν κατὰ τὰς θείας ἱεουργίας. Οὕτω δὲ οἱ δούλοι Ἕλληνες ζωηρῶς ἀνεμιμνήσκοντο τὴν αἴγλην τοῦ Βυζαντίου καὶ ἐθερμαίνοντο εἰς τὸ ἐθνικὸν φρόνημα, ἐλπίζοντες εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ ἔθνους. Ἡ δὲ μεγαλοπρέπεια τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀναπαρίστα πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν δούλων τὴν ἀρχαίαν, ἀλλὰ πεσοῦσαν προσωρινῶς αἴγλην τῆς Μ. Ἐκκλησίας, τοῦ ἱ. ναοῦ

τῆς Ἁγίας Σοφίας, ὑφ' ἧς ἐσαγηνεύθησαν οἱ ἐκ Ρωσίας ὅτε ἤκουσαν τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν ὠραίᾳ ἀλλὰ βεδηλωθέντι ναῷ. Πόσον συντελεῖ ἡ μεγαλοπρέπειας τελετῆ εἰς θρησκευτικὴν καὶ ἐθνικὴν ἔξαρσιν μάλιστα εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν. Ὅσοι παρέστησαν εἰς τελετὰς καὶ λειτουργίας χθὲς καὶ πρόην ἐν τῷ ναῷ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἱεουργομένης ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς περὶ αὐτὸν Ἱερᾶς Συνόδου, ἐν τάξει καὶ μεγαλοπρεπείᾳ, ἠσθάνθησαν ἀληθῶς ἔξαρσιν θρησκευτικὴν καὶ ἐθνικὴν, καὶ δὴ ὅτε ὁ Πατριάρχης περιστοιχίζετο ὑπὸ πρεσβευτῶν τῶν ὀρθοδόξων κρατῶν, ὡς κατὰ τὴν λεγομένην Ἀγάπην τοῦ Πάσχα.

Ἐν μέσῳ τῶν ὠραίων τελετῶν, ὑπὸ τὸ τρέμον φωνῶν κανθηλίων, ἠκούετο ἡ ὠραία καὶ μελισταγῆς φωνὴ τῆς θεοπνεύστου Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν ἄλλων ἁσματῶν ἐν ἑλληνικῇ γλώσσῃ δι' ὧν ἐτρέφεοντο καὶ ἐζωογονοῦντο αἱ ψυχαὶ τῶν χριστιανῶν. Τὰς Ἁγίας Γραφὰς ἡ Ἐκκλησία διεξήρχετο καὶ διεξέρχεται καὶ ἐν προσευχαῖς ἀναπέμπει εὐχὰς καὶ ἐν μυστηρίοις θεολογίας καὶ δι' ὕμνων μελωθεῖ καὶ διὰ διδασχῶν ἐρμηνευέων. Καὶ πρωτὶ καὶ ἐσπέρας καὶ μέσση ἡμέρας καὶ μέση νυκτός, καθ' ὅλας τὰς ἱερὰς συνάξεις καὶ καθ' ὅλας τὰς τελετὰς, τρέφει τὸν λαὸν αὐτῆς ἡ Ἁγία Ἐκκλησία ἀπὸ τῶν Ἁγίων Γραφῶν ἑλληνιστὶ καὶ αὐτὸν ἀκέραιον ὅστις ἀπώλεσε τὴν ἑλληνίδα φωνήν. Καὶ ἠκούετο ἡ ὠραία ἑλληνικὴ γλώσσα ἐν ταῖς ναοῖς καὶ εἰς τοὺς ἀπωτάτους τόπους τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἐν τῷ ὄρει τοῦ θεδδαδίστου Σινᾶ ὅπου φυλάσσονται τίτλοι τῆς προγονικῆς εὐκλείας κειμήλια. «Ἡ γλώσσα τοῦ ἔθνους ὑπάρχει μία», ὡς λέγει ὁ Κοραΐης, καὶ αὐτὴ διεσώθη τελεία ἐπὶ τοσοῦτου αἰῶνος εἰς τοὺς κόλπου κυρίως τῆς Ἐκκλησίας ὅπου ὁ λαὸς ἤκουε καὶ κατενόει τὰς Ἁγίας Γραφὰς καὶ τοὺς ὕμνους καὶ τὰς προσευχὰς καὶ τὰς ἠθικὰς διδασκαλίας. Εἰς ὅλην τὴν θεοχρηστον τῆς Ἐκκλησίας τελετουργίαν, ὡς ἐπὶ στήλην ἀδαμαντίνης, ἐγγεγραμμένη διετηρήθη ἀκραιφνῆ καὶ ἀμίαντος ἡ ὠραία ἑλληνικὴ γλώσσα, διότι εἰς ταύτην ὁ Κύριος προώρισεν ἵνα συγγραφῆ ἡ Καινὴ Διαθήκη καὶ τοὺς Ἕλληνας προεῖδε πρῶτους ἐσομένου ἀπαρχῆν τῶν ἐθνῶν καὶ πρωτοτόκους τῆς Ἐκκλησίας υἱοὺς καὶ διαδόχους τῶν Ἀποστόλων εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου ἐν τῇ ἀνθρωπότητι. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς αὐτὴν ἠυδόκησεν ἵνα τὸ πρῶτον μεταφρασθῆ καὶ ἡ μόνον εἰς μίαν γωνίαν τῆς Παλαιστίνης καὶ μόνον εἰς ἓνα λαὸν μέχρι τοῦδε γνωστῆ Π. Διαθήκη. Καὶ ἀπέβη λοιπὸν ἡ μετάφρασις αὕτη νόμος θεόδοτος ἐλληνίζων καὶ δευτέρα πλάγις, πάλιν ἀπὸ τοῦ Σινᾶ τὸ πρῶτον καὶ καθολικώτερον πρὸς πᾶσαν θεοσμοθετούσαν τὴν Οἰκουμένην. Οἱ ἐν τῇ δουλείᾳ Ἕλληνες ὠμολόγησαν τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως ἐν τῇ ἰδίᾳ τῶν γλώσσῃ καὶ οἶονεἰ ἐβλεπον τοὺς Ἀποστόλους καὶ τὰς Συνόδους τῶν Ἁγίων Πατέρων ζώντας καὶ παρόντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ κηρύττοντας τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν πάτριον γλώσσαν διὰ τῆς ὀποίας

καὶ εἰς τοὺς προγόνους αὐτὰ ταῦτα ἐκήρυξαν. Εἰς ταύτην τὴν γλῶσσαν ἐδαπτιόθησαν καὶ προσηύχοντο· ἐκωνόντων τῶν θεῶν μυστηρίων· ἐλάμβανον τῶν οἰκιῶν καὶ ἐργασίων τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν εὐφροσύνην τῆς καρδίας καὶ τῶν θλίψεων τὴν παρηγορίαν καὶ τῆς μελλούσης ζωῆς τὴν ἐλπίδα καὶ ἐν ὅσῳ ἕζων καὶ κατ' αὐτὴν τὴν φοβερὰν τοῦ θανάτου τὴν ὥραν.

Ἡσυχία, πειθαρχία, κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους, κατηργήθη τῆς Ἐκκλησίας καὶ δι' ἄλλα καὶ διὰ τὴν ἐμμονὴν αὐτῆς εἰς τὰς ἀρχαίας παραδόσεις καὶ τοὺς τύπους. Ἄλλ' οἱ τύποι διατηροῦν τὴν εὐσίαν, ὡς τὰ φύλλα τῆς σικκῆς τοῦ καρπού· οὕτω ἡ Ἐκκλησία προσφύεται τῷ Ἔθνῳ ἀπὸ τῶν κακοδοξίων καὶ τῆς ἄλλης ἐθνικῆς διαστρωφῆς. Ταῦτα ἀγνοοῦν οἱ νεώτεροι δῆθεν μεταρρουμισταί. Οὕτω δὲ μεταφράζουσι εἰς τὴν ἀθλίαν μαλλιαρὴν γλῶσσαν τὴν Ἁγίαν Γραφήν ἢ μᾶλλον βεβηλωμένην αὐτήν. Τὰς Ἀποστολικὰς παραδόσεις καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ἐθίμων τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἀμωβῶδες δεισιδαιμονίας καταχρήσεις καθυβρίζουσι. Τὴν δευτέραν τῶν ἱεροπραξιῶν, τὰ ἱερά ἄμφια, τὰ ἄσματα τῶν ἱερῶν ὀμφιδίων, τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀκολουθίας, τὰς τεταγμένας νηστείας, τὴν τιμὴν τῶν λειψάνων ἀίσχιστα διακωμωδοῦν. Τοῦς Πατριάρχας καὶ Ἀρχιερεῖς καὶ πάντα τὸν ἱερόν κλήρον ὡς δῆθεν ἀνικάνους ἢ δλαβερούς ἐξουθενοῦν. Τὸν μοναχικὸν βίον ὡς ἀντικωνωνικὸν ἐκσυρίττουσι. Ἀλλὰ φεῦ! οὕτω ζητοῦν τὰ συντρίψουσι τὸ ὄρατον οἰκοδομήμα τῆς πατριδος καὶ τῆς ἐλευθερίας, τὸ ὅποσον ἀνήγειραν οἱ ἄγῳνες καὶ τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα καὶ τὰ μαρτυρικὰ αἵματα τῶν προγόνων μας τοῦ 21, οἵτινες ἐπολέμησαν ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς καταδιωκομένης ὑπὸ τῶν τυράννων Ἁγίας Ἐκκλησίας. Καὶ εἰς τὴν ἀνάγεσιν τοῦ οἰκοδομήματος τῆς πατριδος καὶ τῆς ἐλευθερίας συνετέλεσε τὰ μάλιστα ἡ Ἁγία Ἐκκλησία, ἥς ἄλλοι μὲν τῶν λειτουργῶν καὶ κληρικῶν ἐπεσον θάψιμα θύματα, ἄλλοι δὲ ὑπέμειναν βασάνους, ὄνειδιμα, ἐξορίας, καὶ ἄλλοι ζημίας, ὡς ἀληθεῖς ὁμολογηταί. Τὸ δὲ σπουδαιότατον, ὅτι ὑπέμειναν τὰ πάντα γενναίως καὶ μετ' ἀποστολικῆς ἀνοχῆς χάριν τῆς πατριδος καὶ τῆς ἐλευθερίας.

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ἡ ΡΙΖΑΡΕΙΟΣ ΕΚΚΛ. ΣΧΟΛΗ
ΚΑΤΑ ΤΟ 1929-1930

Τῆ 20 Ἰανουαρίου μηνὸς ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς ἐγένετο ἡ νενομισμένη ἐτησίᾳ τελετῇ τῆς ἀπονομῆς τῶν πτυχίων εἰς τοὺς τελετοφοίτους καὶ τῶν βραβείων εἰς τοὺς ἐκ τῶν μαθητῶν ἀναδειχθέντας. Παρήσαν ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος, τὰ μέλη τοῦ Δ. Σ. τῆς Σχολῆς, ὁ καθηγητικὸς σύλλογος αὐτῆς καὶ ἱκανὸν πλῆθος φιλομούσων. Ἡ τελετῇ ἤρξατο δι' ὁσμῶν ψαλέντων ἔμμε-

λίστατα ὑπὸ τῶν μαθητῶν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἐκκλησ. μουσικῆς καὶ τῆς ᾠδικῆς κ. Κ. Παπαδημητρίου, μεθ' ὃ ὁ Διευθυντῆς τῆς Σχολῆς Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Εὐάγγελος Ἀντωνιάδης ἐξέθεκε τὰ κατὰ τὸ λήξαν σχολικὸν ἔτος ἐν αὐτῇ πεπραγμένα. Μετὰ δὲ προσφώνημα ἀποχωρητιστήριον λεχθέν ἐκ μέρους τῆς ἀποφοιτοῦσης τάξεως ὑπὸ τοῦ ἐκ τῶν τελετοφοίτων Α. Δουρδουλᾶκη καὶ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων καὶ τῶν ἀπολυτηρίων, οἱ κλημένοι ἐν μὲν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἐκθέσεως τῶν καλλιτεχνημάτων τῶν μαθητῶν ἐπεθεώρησαν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἰατροῦ τὰ καλλιτεχνικὰ ἐκθέματα ζωγραφικῆς, ἰχνογραφίας, πλαστικῆς, ξυλογλυπτικῆς κλπ., ἐν δὲ τῷ εὐρεῖ περιβίβῳ τοῦ Γυμναστηρίου τῆς Σχολῆς παρηκολούθησαν τὰς ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιαν τοῦ καθηγητοῦ κ. Λέοντος γυμναστικὰς ἐπιδείξεις καὶ τὰς ἄλλας ἀθλητικὰς παιδιὰς τῶν μαθητῶν, ἀρίστας ἀποκομίσαντες ἐντυπώσεις ἐκ τῶν λεπτομερειῶν καὶ ἐκ τοῦ συνόλου τῆς καταρτίσεως αὐτῶν κατὰ τὴν ἐν τοῖς μαθήμασιν ἐπιμέλειαν καὶ τὸ ἦθος.

Ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ ἀνακοινωθεῖσης ἐκθέσεως τῶν κατὰ τὸ λήξαν ἔτος πεπραγμένων προκύπτει ὅτι δεινὸν πλῆγμα ὑπέστη ἡ Σχολὴ ἐκ τῶν πέρσει ψηφισθέντων νέων ἐκπαιδευτικῶν νόμων, οἵτινες καθήρτησαν τὸ διὰ πολυχρονίων προσπαθειῶν καὶ ἀγῶνων παραχωρηθὲν αὐτῇ τῷ 1918 διὰ νόμου δικαίωμα τοῦ διορισμοῦ τῶν ἀποφοίτων αὐτῆς ὡς δημοδιδασκάλων. Οὕτω τὸ Ριζαρείον Ἱεροδιδασκαλεῖον καταργηθὲν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας μετετόπη εἰς καθαρῶς Ἱερατικὴν σχολὴν, ἣτοι ὠπισθοδρόμησεν αὐτὴ εἰς τὸν πρὸ τοῦ 1918 τύπον, συμμορφωθεῖσα, ἐπὶ πλεόν, πρὸς τὸν νέον ἐξαετῆ μσεκπαιδευτικὸν κύκλον τῆς ἐκπαιδευτικῆς μεταρρυθμίσεως.

Κατὰ ταῦτα, ἡ σχολὴ ἐλειτούργησε κατὰ τὸ διαγραφεῦσαν ἔτος ὑπὸ διπλὴν μορφήν: τὴν τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου διὰ τὰς τάξεις δ' καὶ ε', καὶ τῆς καθαρῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς διὰ τὰς ὑπολοίπους. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἀμφοτέρων τῶν τμημάτων ἀνερχόμενος κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ σχολικοῦ ἔτους εἰς 87, ὑπεβιάσθη μέχρι τῆς λήξεως αὐτοῦ εἰς 82, ἐξ ὧν οἱ δύο ἀκροαταί· τῶν ἀκροατῶν τούτων ὁ ἕτερος ἦτο φιλλανδὸς ὀρθόδοξος, ἐλθὼν ἐνταῦθα κατὰ σύστασιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Φιλλανδίας πρὸς ἐκμάθησιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ σπουδὴν τῆς ὀρθοδόξου ἑλληνικῆς θεολογίας καὶ ἐκκλησίας. Τῶν 80 μαθητῶν οἱ μὲν 32 ἦσαν ὑπότροφοι διαφόρων κληροδοτημάτων, οἱ δὲ 46 ἰδιοσυντήρητοι καὶ δύο ἐξωτερικοί. Ἐν σχέ-

σει πρὸς τὸ παρελθὸν ἔτος παρετηρήθη ἐλάττωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐγγραφέντων (1928—29 : 89, 1929—1930 : 80) ὀφειλομένη εἰς τὴν κατάργησιν τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου καὶ μέλλουσα, ὡς εὐλόγως εἰκάζεται, νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἐὰν ὅμως ὑπάρχῃ βásiμος φόβος νὰ καταργηθῶσιν ἐλλείψει μαθητῶν αἱ λοιπαὶ ἀνὰ τὸ Κράτος Ἱερατικαὶ Σχολαί, διὰ τὴν Ριζάρειον Σχολὴν τοιοῦτος φόβος ἐδὲν ὑφίσταται, «ἐδίῳ αὐτῇ, οὕσα ἰσχυρὸς οἰκονομικὸς καὶ πνευματικὸς ὀργανισμὸς, καὶ ὑποτροφίας οὐκ ὀλίγας διαθέτει, καὶ βαθυτάτων συμπαθειῶν παρὰ τῇ ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ ἀπολαύει, καὶ τροφοδοτεῖται οὐχὶ ἐκ μιᾶς μόνῃς ἐπαρχίας, ἀλλὰ ἐκ τοῦ Πανελληνίου ὀλοκλήρου, ὅπερ τιμᾶ καὶ γεραίρει τὴν Σχολὴν ὡς τὸ μοναδικὸν καὶ ἀριστόν πάντων τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐκπαιδευτηρίων».

Πάντες οἱ τῆς τάξεως τῶν τελειοφοίτων ἔτυχον τοῦ πτυχίου μετὰ βαθμῶν ἀριστα καὶ λίαν καλῶς. Οἱ μαθηταὶ ἤκουσαν ἐπαίνους καὶ διὰ τὴν ἡθικὴν αὐτῶν ἐπίδοσιν· «ἐπιμελεῖς, ἀξιοπρεπεῖς καὶ πειθαρχικοὶ ὄντες οὐδεμίαν οὐδέποτε καθ' ὄλον τὸ ἔτος παρῆσχον σοβαρὰν ἀφορμὴν» εἰς ἐπίπληξιν.

Ἐξαιρετὸς ὑπῆρξε καὶ ἡ ὑγιεινὴ κατάστασις τῶν μαθητῶν. Μεταξὺ τῶν ποικίλων κατὰ τὸ ἔτος ἐκδρομῶν ἰδίως ἐξάρσεως ἐκρίθη ἡ εἰς τὸ Μέγα Σπήλαιον, τὰ Καλάβρυτα καὶ τὴν Ἁγίαν Λαύραν ἐπιταῖς ἑορταῖς τῆς ἑκατονταετηρίδος τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας.

Τὰ βραβεῖα ἀπενεμήθησαν ὡς ἑξῆς :

α) «Ζίννειον ἔπαθλον» ἀθλητικόν : Π. Ζοῦβας.
β) Κασσοβέτειον ἀνθοκηπείας : Ε. Χατζηπαναγιώτης, Α. Πολίτης, Ἰ. Ἀλιξανδράκης, Α. Καζάνας, Τ. Βασδέκης, Σ. Λώλης καὶ Χ. Ἰγγλίζογλου.

γ) Κοφινάιον ἐκθέσεως : Α. Δουροδολάκης, Σπ. Τσίγγος, Α. Πολίτης, Ἐπηνέθησαν : Α. Παπαθανασίου, Σ. Δεμίρης.

δ) Βεντούρειον καλλιτεχνίας : Δ. Πατίρης, Π. Σαράβας. Ἐπηνέθη : Α. Δουροδολάκης.

Ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ τῶν πεπραγμένων ἐγένετο διεξοδικὸς λόγος καὶ περὶ τῆς μελετηθείσης ἀναδιοργανώσεως τῆς Σχολῆς, ἀναπτυχθέντος οὖν ὡς βάσεις τῆς ὅλης ἀναδιοργανωτικῆς κινήσεως ἐχρησίμευσαν ἀνακρίβειαι περὶ τοῦ τύπου τῆς Σχολῆς καὶ περὶ μὴ ἐκπληρώσεως τοῦ ὑπὸ τῶν διαθετῶν ὀρισθέντος προορισμοῦ αὐτῆς. Ἐπειδὴ τὸ ζήτημα εἶναι ἐπίκαιρον, αἱ δ' ἐν τῇ ἐκθέσει ἐκφερόμεναι γνῶμαι ἀποτελοῦσι συμβολὴν εἰς τὸν καθορισμὸν τοῦ ὀριστικοῦ τύπου τῆς μοναδικῆς ταύτης παρ' ἡμῖν Σχολῆς, αὐταὶ θὰ ἐκτεθῶσιν ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας».

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Οὗτος δὲ τί;

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Ρώμης, ἡ Α. Α. ὁ Πάπας Ρώμης ὑπὸ τὴν διπλὴν αὐτοῦ ιδιότητα ὡς Πρωθιεράρχου τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς ἀρχηγοῦ κράτους διαβίβασε πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Ἄλ. Ζαίμην ἐπιστολὴν, δι' ἧς ἐκφράζει πρὸς αὐτὸν τὰ συνχαρητήριά του ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τῆς ἑκατονταετηρίδος τῆς ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας, ἐξαρκεῖ δ' ἅμα τὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀφειλὰς τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς παλληγγευσίας ἑλληνικοὺς ἀγῶνας. Ἐπιτοῦς ἐν τῇ ἐπιστολῇ τονίζει πόσον ὁ ἅγιος Πατὴρ χαίρει ὁσάκις εὐτυχῆς γεγονόσιν συμβαίνει εἰς τὸ ἑλληνικὸν Ἔθνος, ὅπερ εἶνε εἰς αὐτὸν ἰδιαίτερος ἀγαπητόν. Αἱ εἰδήσεις ἀναφέρουσι ἐπὶ πλέον ὅτι τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἐνετάλησαν ἐπιδώσασιν εἰς τὸν Πρόεδρον ὁ ἐπίσκοπος τῶν Ἀθηνῶν ὀπαδῶν τοῦ δυτικοῦ δόγματος σεβ. Φιλοπούσης καὶ ὁ οὐνίτης ἐπίσκοπος σεβ. Χαλαβατζῆ. Ὅποια τις εἶνε ἡ κοινὴ παρ' ἡμῖν γνώμη ἐπὶ τῷ κούσματι καθίσταται δῆλον ἐκ τῶν σχολίων τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου, ὧν δεῖγμα τυγχάνει ἡ ἀκόλουθος παρατήρησις τοῦ Ἑλ. Βήματος : «Θέλομεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι κάποιον λεπτομερειακὸν σφάλμα ὑπάρχει εἰς τὸ χθὲς δημοσιευθὲν τηλεγράφημα τοῦ ἐν Ρώμῃ ἀποκριτοῦ μας περὶ προσεχοῦς ἐπιδόσεως αὐτογράφο ἐπιστολῆς τοῦ πάπα πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς ἑλληνικῆς δημοκρατίας. Διότι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φαντασθῶμεν ὅτι τὸ λεπτεπίλεpton εἰς τὴν ἐθιμοτυπίαν τοῦ Βατικανῶν στερεῖται «τάκτι» μέχρι τοῦ σημείου ὥστε ν' ἀξιώσῃ τὴν παρουσίαν ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ ἐνώπιον τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους ἐν Ἑλλάδι ἑλληνοπολίτου στερουμένου οἰουδήποτε νομίμου ἀξιώματος καὶ εἰς ἐπίμετρον ὑποδίκου ἐνώπιον τῆς ἑλληνικῆς δικαιοσύνης. Καὶ ἐννοοῦμεν ἀκριβῶς τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα Καλοβάσης ἀναφερόμενον εἰς τὸ τηλεγράφημα ἀντιπρόσωπον τῶν Οὐνιτῶν ἐν Ἑλλάδι σεβασμιώτατον κ. Χαλαβατζῆν. Αἱ εὐχαὶ τοῦ Ρωμαϊκοῦ ποντίφηκος καὶ ὡς ἀρχηγοῦ κράτους καὶ ὡς ἀρχηγῆς μεγάλης καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς πνευματικοῦ πατρὸς τῶν συμπολιτῶν μας καθολικῶν εἶνε ἐπὶ πρόσδεκτοι ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος. Ἀρκεῖ καὶ οἱ προσκείμενοι αὐτὰς πρέσβεις ν' ἀποτελοῦν ἔμπρακτον ἐγγύησιν περὶ τῆς εὐκρινείας των. Καὶ πρὸς τοῦτο ἐπὶ πόσον ἐπαρκῆς, νομίζομεν, ὁ σεβασμιώτατος ἀρχιεπίσκοπος τῶν καθολικῶν κ. Φιλοπούσης, ὥστε νὰ ἐπιτελείως περιττὴ καὶ ἐπιβλαβὴς πολυτέλεια ἡ οὐκ ἐπὶ τοῦ κ. Χαλαβατζῆ».

Ἀποκάλυψις.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐξ ἀφορμῆς μὲν τῶν ἀν-
 ἠλληνικῶν δημοσιευμάτων μιᾶς τουρκικῆς ἐν Ἐάνθῃ
 ἰδιδομένης ἐφημερίδος, συνεπεία δὲ διαπιστωθείσης
 ἀλαρώσεως τῆς ἐπὶ τῶν ξένων ἐν Ἑλλάδι σχολῶν
 ἠατικῆς ἐποπτείας, ἰσοδυναμούσης τοῦτ' αὐτὸ πρὸς
 ὑπαρξίαν οἰασοθήποτε ἐπιβλέψεως καὶ ἐλέγχου, δη-
 μοσιογραφικά τινα φύλλα ἐφάνησαν ἀνακαλύπτουτα
 πρῶτην φορὰν τὴν ὑπαρξῶν ἐν μέσαις Ἀθήναις ξενι-
 ῶν σχολείων, ἐν τοῖς ὁποίοις καὶ διὰ τῶν ὁποίων
 σκεῖται μία ἐντατικὴ ἀντεθνικὴ καὶ ἀντορθόδοξος
 προπαγάνδα, ὑπνονομούσα τὴν ἔθνικὴν ὑπόστασιν καὶ
 τὴν πατροπαράδοτον πίστιν τῶν εἰς τὰ σχολεῖα ταῦτα
 φοιτῶντων ἑλληνοπαίδων, ἀρρένων τε καὶ θηλέων.
 Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ἡ ἐπακολουθήσασα σχε-
 τικὴ ἐν ταῖς ἐφημερίαις ἀρθρογραφία δὲν εἶνε τόσο
 ἀπακάλυψις, ὅσον διὰ μυριοστὴν φορὰν ἀποκάλυψις
 εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κοῦτου τῶν ἐνώπιόν του ἀσχημο-
 νηθέντων ὑπὸ μὴ Ἑλλήνων καὶ μὴ ὁρθοδόξων, διὰ
 τὰ τεθῆ, τέλος πάντων, τέρμα εἰς τὰ τόσο ἀνέτως
 εἰς βάρους τοῦ ὅ,τι ἔχομεν πολυτιμότερον βυσοδο-
 μούμενα. Ἐὰν οἱ ἀρμόδιοι ἔστρεφον στοιχειώδη
 ἀπλῶς προσοχὴν εἰς τὴν «ἐκπαιδευτικὴν» δρᾶσιν τῶν
 ἐν λόγῳ σχολείων, ἡ Α. Α. ὁ Πάπας Ρώμης δὲν θὰ
 εἴδανε μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐπικοινωνήσῃ πρὸς τὸν
 Πρόεδρον τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας διὰ τοῦ ἀρχι-
 ἐπισκόπου κ. Χαλβατζῆ, ὡς ἀναφέρει ἡ ἀνωτέρω ἀνα-
 γραφεῖσα ἐκ Ρώμης εἰδησις.

«Λειτουργοῦν—ἐγράφε καὶ ἡ «Ἐστία»—λειτουργ-
 οῦν καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς ἄλλας μεγάλας καὶ
 μικροτέρας πόλεις τῆς χώρας, ξένοι σχολαί, εἰς τὰς
 ὁποίας ἀσκεῖται συστηματικῶς μία προπαγάνδα προ-
 ἠγλυτιστικὴ, κατὰ παράβασιν θεμελιώδους συνταγμα-
 τικῆς διατάξεως. Ἐκπαιδευτήρια, συντηρούμενα γεν-
 ἠμοδωρῶς ἀπὸ ξένας θρησκευτικὰς ὀργανώσεις, με-
 τῆρια πλοσιώτατα καὶ περίοπτα, ἐλκύουν ὄλοεν πε-
 ρισσοτέρους τροφίμους ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς Ὀρθο-
 δόξου ἑλληνικῆς κοινωνίας. Καὶ ἀπόδειξις τοῦ σκοποῦ,
 τὸν ὅποιον ἐπιδιώκουσιν, εἶνε, μεταξὺ ἄλλων, τὸ γενε-
 ῶδες, ὅτι ἀποστέλλονται κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Ρώμην
 πρὸς «συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν των» ἀρκεταὶ δε-
 κὰδες πτωχῶν κοριτσιῶν, τὰ ὁποία ἐδέχθησαν ἤδη,
 εἰς τὰ ἐδῶ ἐκπαιδευτήρια ξένης προπαγάνδας, τὰ πρῶτα
 διδάγματα. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ—διὰ ν' ἀναφέρωμεν ἐν
 ἰσὺν παράδειγμα—ἡ ἑλληνικὴ Πολιτεία διατάζει νὰ
 ἐξίσωσῃ κατὶ ἀπολύτως λογικῶν καὶ εὐθύ—τὴν ἐκ-
 τέρους τῶν Οὐνιτῶν κληρικῶν χρησιμοποίησιν ἐν Ἑλ-
 λάδι κάποιον διακριτικῶν κατὰ τὸ ἱερατικόν των
 σχῆμα, διὰ νὰ γνωρίζῃ ὁ λαός, πρὸς τὸν ὅποιον ἀπευ-
 λύνονται, ὅτι πρόκειται περὶ ἀλλοδόξων, καὶ νὰ μὴ
 ἀπατάται ἀπὸ τὸ πανομοιόμορφον τῆς ἐξωτερικῆς
 περιβολῆς.

Διὰ νὰ σταματήσῃ ἡ κάπως ἀναρχικὴ κατάστασις
 αὕτη, ἡ ὑπονομευτικὴ τῆς ἐννοίας τῆς ἐξουσίας τοῦ
 ἀρχαίου κράτους, εἶνε ἀνάγκη νὰ λειτουργήσουν
 πραγματικῶς καὶ μετὰ σταθερότητος οἱ ὑφιστάμενοι
 ἄνθρωποι, ἐν ἀνάγκῃ δὲ νὰ συμπληρωθῇ δέοντως ἡ σχε-
 τικὴ νομοθεσία. Καί, τελευταίον, νὰ ὑπάρξῃ ἐνιαία
 διεύθυνσις τῶν ζητημάτων τῶν μειονοτήτων, διὰ νὰ
 παύσων νὰ ὑφίστανται πολλαπλαῖ ἀρμοδιότητες, δη-

μιουργοῦσαι, κατ' ἀνάγκην, ἐπικινδύνους ἀσυνεπείας
 καὶ χαλαρότητας».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος συνήλθεν εἰς τρεῖς συνεδρίας κατὰ
 τὴν ἐβδομάδα ταύτην.

—Οἱ παρεπιδημοῦντες ἐν Ἀθήναις Ἀρχιερεῖς συ-
 νήλθον εἰς ἀλληπαλλήλους συσκέψεις μετὰ τῶν μελῶν
 τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου καὶ συνεσκέφθησαν περὶ τῶν σχε-
 τικῶν πρὸς τὸν νόμον τῆς ρευστοποιήσεως τῆς Μο-
 ναστηριακῆς πειουσίας ζητημάτων, ἰδίως μετὰ τὸν
 ἀπροσδόκητον ὑπὸ τοῦ Ἑπιτροπικοῦ Συμβουλίου διο-
 ρισμὸν τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Μαρωλείας κ. Ἀν-
 θίμου καὶ Σπάρτης κ. Γεωμανοῦ, ὅς μελῶν τοῦ Κεν-
 τρικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς ρευστοποιή-
 σεως, ἀνέθηκεν δὲ εἰς τὴν Δ. Ἱ. Σύνοδον πᾶσαν πε-
 ραιτέρω ἐνέργειαν. Ἔτερα μέλη τοῦ Συμβουλίου ὠρί-
 σθησαν οἱ κ. κ. Ν. Κολυβᾶς, Σύμβουλος Ἐπικρα-
 τείας, Γ. Μαντζαβίνος, Διευθυντὴς τοῦ Γεν. Λογι-
 στηρίου, Δ. Ἀποστολάκης Νομ. Σύμβουλος τοῦ Ἑπι-
 τρουγείου τῶν Στρατιωτικῶν καὶ Σ. Γρηγορίου Διευ-
 θυντῆς τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, Κυβερνητικὸς δὲ
 Ἐπίτροπος ὁ καὶ παρὰ τῇ Δ. Ἱερά Συνόδῳ κ. Σπε-
 ράντζας.

—Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τοῦ νέου ὀργανισμοῦ
 συνήλθεν εἰς πρῶτην συνεδρίαν τὴν 30ην Ἰουνίου.
 Διὰ Διατάγματος δὲ κατηργήθη τὸ Γενικὸν Ἐκκλη-
 σιαστικὸν Ταμεῖον ἀπὸ 1ης Ἰουλίου ἐν. ἔ.

—Ἐπὶ τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἀστυνομίας ἐπεβλήθη
 εἰς τὸ Ἑπιτροπικὸν τῶν Ἐσωτερικῶν πρὸς ἐγκρίσιν ἡ
 κάτωθι ἀστυνομικὴ διάταξις «περὶ ἀπαγορεύσεως βλα-
 σφημιῶν καὶ τῶν προσβαλλουσῶν τὰ ἴθνη ὕβρεων». ἔ-
 χουσα ὡς ἐξῆς: Ἄρθρον 1ον.—Ἀπογορεύομεν τὰς
 βλασφημίας καὶ ὕβριστικὰς ἐν γένει ἐκφράσεις κατὰ
 τῶν θείων, τῶν ἱερῶν ἀντικειμένων καὶ παντὸς καθιε-
 ρωμένου εἰς τὴν θείαν λατρείαν. Ἄρθρον 2ον.—Ἀπα-
 γορεύομεν ὡσαύτως τὰς δημοσίας γεννομένας ὕβρεις
 καθ' οἰουδήποτε ἀτόμου, ἐφ' ὅσον αὐταὶ ἀποτελοῦν
 προσβολὴν τῶν δημοσίων ἡθῶν ἢ τῆς αἰδοῦς, ἐπιφυ-
 λασσομένου παντὸς δικαίωματος πρὸς ὑποβολὴν ἐγ-
 κλήσεως ἐκ μέρους τοῦ ἱβρισθέντος διὰ τὴν προσγε-
 νομένην αὐτῷ προσβολὴν τῆς τιμῆς.

—Ἐκ τῆς ἐναγχοῦς δημοσιευθείσης Ἐκθέσεως τῆς
 διαχειρίσεως τοῦ Ὀρφανοτροφείου Χατζηκώστα διὰ
 τὸ ἔτος 1929 παραλαμβάνομεν τὰς ἐξῆς ἐνδιαφερού-
 σαις πληροφορίας: Ὁ πρῶτος τρόφιμος εἰσῆχθη τῷ
 1856, μέχρι δὲ τοῦ τέλους τοῦ 1929 ἀνεγράφησαν
 ἐν τῷ μητιῶφ 2251 τρόφιμοι. Ὁ πίναξ τῶν εὐεργε-
 τῶν περιλαμβάνει 128 φιλανθρώπους, ὧν τελευταῖος
 (1929) σημειοῦται ὁ Νικ. Πλοῦμος (δρχ. 500.000).
 Τὸ Ὀρφανοτροφεῖον συνεπλήρωσε τὸ 74ον ἔτος ἀπὸ
 τῆς ιδρύσεώς του. Ἐκ τῶν 36 ἀποφοιτησάντων κατὰ
 τὸ 1929 τροφίμων ἴσαν 22 ξυλουργοί, 8 ὑποδημα-
 τοποιοί, 5 μηχανουργοί.

—Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Μα-
 κριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, τῶν συμβούλων καὶ πο-
 λυαριθμῶν παραθεριστῶν, ἐν τῷ ἐν Βουλιαγμένῃ
 Ἐκκλησιαστικῷ Ὀρφανοτροφείῳ ἐωρτάσθη ἡ λήξις

τῶν μαθημάτων δι' ἁσμάτων καὶ παιδικῶν παραστάσεων, ἐπιτυχῶς τελεσθεισῶν ὑπὸ τῶν μικρῶν τοῦ φιλανθρωπικοῦ καθιδρύματος τροφίμων. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἑορτῆς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὰ μέλη τοῦ Δ. Σ. διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ καθιδρύματος μερίμνας τῶν ὡς καὶ πρὸς τοὺς παραθεριστὰς τῆς Βουλιαγμένης καὶ πρὸς τοὺς φιλανθρώπους τοὺς διὰ τσαύτης συμπαιθείας περιβάλλοντας τὸ Ὀρφανοτροφεῖον, ἐπεδαφιλευσε δὲ τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τε τὴν Διευθύνσιν αὐτοῦ καὶ τοὺς διδασκάλους διὰ τὴν πρόδον τῶν τροφίμων ὀρφανῶν. Ἡ Α. Μ. παραμείνασα δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ ἐπανήλθε πρὸς ἑσπέραν εἰς Ἀθήνας ἵνα προαστῇ τῆς ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου καθιερωθείσης ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν τελετῆς. Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ὀρφανοτροφεῖον συμπλήροί κατα τὸ ἔτος τοῦτο δεκαετίαν ἀπὸ τῆς οὐστάσεώς του.

— Ἐκ τῆς ἐτήσιας περὶ τῶν ἐν Ἀθήναις Κατηχητικῶν σχολείων ἐκθέσεως, ἣν ἡ Ἀδελφότης «Ζωὴ» ὑπέβαλεν εἰς τὸν Μακαρ Ἀρχιεπίσκοπον, πληροφοροῦν μὲθα ὅτι κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ἐλειτούργησαν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ 12 κατώτερα Κατηχ. Σχολεῖα μὲ διδασκάλους ἐκ τῶν τῆς «Ζωῆς», ἐξ ὧν εἰς μοναχός, τρεῖς τελειόφοιτοι τῆς Θεολογίας καὶ ὀκτὼ πτυχιούχοι. Εἰς τὰ Σχολεῖα ταῦτα ἐνεγράφησαν μαθηταὶ καθ' ὅλον τὸ ἔτος 1550. ἐξ αὐτῶν δὲ ἐφοίτησαν τακτικῶς περίπου 800. Τὸ πρόγραμμα τῆς διδασκείας ὕλης περιέλαβε τὰ κυριώτερα γεγευότα ἐκ τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων. Μετὰ τὸ Πάσχα ἔγιναν καὶ ὀλίγα μαθήματα Διευθυντικῆς. Σὺν τούτοις ἐδιδάσκειτο καὶ ἡ Ὡδική. Πρὸς ἀσκήσιν τῶν μαθητῶν ἐν τῇ πρακτικῇ ἐφαρμογῇ τῶν διδασκομένων, διωργανώθησαν φιλανθρωπικαὶ ἐπισκέψεις τῶν Σχολείων εἰς Νοσοκομεία, Ὀρφανοτροφεία κλπ., καθ' ἃς οἱ μαθηταὶ προσέφερον μικρὰ δῶρα, ἀλλ' ἐλεγον καὶ λόγους παρηγορίας καὶ ἐλπίδος. Ὁμάδες μαθητῶν κατὰ τὰ Χριστούγεννα ἔψαλαν ὡς κάλλιστα ἁσμά τι τῶν Χριστουγέννων, ἐκ τῶν εἰσπράξεων δ' αὐτῶν κατεσκευάσθησαν καὶ διανεμήθησαν 100 ἐνδυμασίαι καὶ ἄλλα εἶδη εἰς πτωχὰ παιδιά. Εἰς δὲ τὸ ἀνώτερον Κατηχητικὸν Σχολεῖον Ἀθηνῶν ἐνεγράφησαν καθ' ὅλον τὸ ἔτος ὑπὲρ τοὺς 100 μαθηταί. Ἡ διδασκαλία ἐστράφη εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν θεμελιωδῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως, ὄχι μόνον δογματικῶς καὶ Γραφικῶς, ἀλλὰ καὶ ἀπολογητικῶς. Κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῶν διευθυνομένων ὑπὸ τῆς «Ζωῆς» ἰδρύθησαν κατὰ τὸ λήξαν ἔτος εἰς διαφόρους ἐπαρχιακὰς πόλεις 24 κατώτερα Κατηχητικὰ Σχολεῖα καὶ 5 ἀνώτερα. Οὕτω τὸ σύνολον τῶν Σχολείων τούτων καθ' ὅλον τὸ Κράτος ἀνῆλθεν εἰς 36 κατώτερα καὶ 6 ἀνώτερα, μὲ μαθητὰς ἐγγράφοντας 4680, τακτικῶς δὲ φοιτήσαντας 3410.

— Τὸ ἐν Ἀθήναις ἑλληνικὸν Ἐθνικὸν Συμβούλιον τοῦ Παγκοσμίου Συνδέσμου πρὸς προαγωγὴν τῆς διεθνούς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν συνελθὼν πρότινος εἰς ἑκτακτον συνεδρίαν ἐξ ἀφορμῆς τῶν κατὰ τῆς θρησκείας δεινῶν διωγμῶν τῶν ἐν Ρωσία κομμουνιστῶν διετράνωσε τὴν συμπάθειαν αὐτοῦ πρὸς τὸν δοκιμαζόμενον ρωσικὸν λαόν, ἐξέφρασε δὲ καὶ διαμαρ-

τυρίας διὰ τὴν πρωτοφανῆ ὕδριν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἥς καὶ διεβίβασεν καιρῶ ὅσου δεῖ.

— Ὁ Ἄρειος Πάγος ἀπέρριψε τὴν ἀκύρωσιν βουλευμάτων τοῦ Ἐφετείου Αἰγαίου κατὰ τῆς ὁμολώσεως τῶν Χιλιαστῶν τὴν ὑπ' αὐτῶν ἐπιζητηθεῖσαν δι' ἀναιρέσεως. Τοιοῦτοτρόπως ἐφεξῆς ἡ Ἐκκλησία δύναιται νὰ ζητῇ παρὰ τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν ἀπαγόρευσιν τῆς εἰς τὴν ἑλλάδα εἰσαγωγῆς ἀνά χώραν κυκλοφορίας τῶν Χιλιαστικῶν βιβλίων.

— Ὁ «Ἅγιος Σπυρίδων» τῆς μητροπόλεως Κερκίρας ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὸν ἐν τῇ νήσῳ ἑορτασμὸν Ἐκατονταετηρίδος καὶ τῆς ἐνώσεως τῆς Ἑπτανήσου ἢ βαθύτερον συγκινήσασα ἑορτὴ ἦτο ἡ πανηγυρὶς ἀποδοσις τῶν κειμηλίων τῆς Πάργας. Οἱ Πάργαιοι, ληθέντες εἰς τὸν τύραννον τῶν Ἰωαννίνων, ἀπεφάσαν νὰ σφάζωσι νὰ γυναικόπαιδα καὶ τοὺς γέροντας καὶ νὰ ἀποθάνωσι μέχρις ἐνὸς ὑποστηρίζοντες τὸ πάθος ἔδαφος κατὰ τῶν ἐπερχομένων ἐχθρῶν. Ἀλλὰ μετὰ σθένος ὑπὸ τοῦ Ἀρμοστοῦ τῶν Ἰονίων Μαίτλανδ καὶ φύγον εἰς Κέρκυραν, συναποκομίσαντες τὰ ἱερά τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ὀδηγητῶν καὶ τὰ ὄσα τῶν προγόντων, ἵνα μὴ μινθῶσιν ὑπὸ τὰ πέλαμα τῶν πολεμικῶν καὶ κατέθηκαν αὐτὰ ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Νικολάου Μ. δουκίου, πέριξ τοῦ ὁποίου καὶ συνωκίσθησαν. Ὅταν μετὰ τὴν Ἑνωσιν τῆς Ἑπτανήσου ὁ ἐν τῷ π. φρονιγγλικὸς ναὸς παρεδόθη εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, τὰ κειμήλια μετεκομίσθησαν εἰς αὐτὸν καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ τὴν λαξιν τοῦ Φρουραρχείου δυνάμει πρωτοκόλλων, ὧν ἡ ἀγνωσις, ἀναδίδουσα πίστιν εἰς τὸ μέλλον, συγκινεῖ ἀσπλάστως. Ἦσαν δὲ τὰ δὲ κειμήλια ταῦτα: ἅγια ποτήρια καὶ δίσκοι, ἱερά ἄμφια, εἰκόνες, ἐν αἷς καὶ ἡ θανατογός τῆς Παναγίας, κανδήλαι, θυμιατήρια, σταυρός, τάφιος καὶ τὸ φλάμπουρον, ὅπερ οἱ πολεμισταὶ ἐνδὸς περιήγον εἰς τὰς μάχας τῶν καὶ τοὺς θριαμβοῦν. Ταῦτα ἱερά, σύμβολα μιᾶς θυσίας ὑπερτάτης καὶ ἀρρατῆ ἀπακαταστάσεως καὶ νέας δόξης, ἦλθεν ἡ ἡμέρα νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν Πάργαν κατόπιν συνεννοήσεως τῶν Μητροπολιτῶν Παραμυθίας καὶ Κερκύρας καὶ μάλιστα κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς Ἐκατονταετηρίδος καὶ τῆς Ἑνώσεως τῆς Ἑπτανήσου, τὸν ὅπερ εὐχαρίστως ἀπέδεδε ἡ οἰκεία ἐπιτροπὴ.

Καὶ ὁμολογεῖται παρὰ πάντων, ὅτι ἡ σκέψις ὑπὲρ ἐπιτυχῆς καὶ ἡ πραγμάτωσις αὐτῆς μεγαλειώδης ἀπάσης ἀπόψεως.

— Τὴν 8ην Ἰουνίου οἱ τελειόφοιτοι τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Κερκύρας μετὰ μαθητῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου καὶ τῆς μουσικῆς αὐτοῦ ἐξέδραμον εἰς Φιλιάτες ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐν τῇ πολει ταύτῃ πανηγυρικῆς ἑορτῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος. Εἰς τὴν ἐκδρομὴν μεσάζον ὁ Διευθυντὴς καὶ τινες τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς καὶ ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἐθν. Οἰκοτροφείου Κερκύρας. Οἱ κάτοικοι Φιλιατῶν ὑπεδέχθησαν ἐνθουσιᾶς τοὺς ἐκδρομῆς, φιλοξενήθηνας στοργικῶς ἐν τῷ Ἐθν. Οἰκοτροφείῳ Φιλιατῶν, ἐνῶ οἱ καθηγηταὶ πρὸς φρόνως ἐφιλοξενήθησαν εἰς ἄλλας οἰκίας καὶ ὁ πατριάρχης ἀρχιμ. Παρθέν. Πολάκης ὑπὸ τοῦ κ. Ἐπαρχ. Τὴν ἐπομένην ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς ἱεροῦργησεν ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ, τῆς θείας λειτουργίας ψαλείσης ἐμμελῶς ὑπὸ τοῦ χοροῦ τῶν μαθητῶν αὐτῆς, ἐν τῇ ὁμίλῳ δὲ αὐτοῦ ἀνέπτυξε ὅτι ὁ χριστιανικὸς κόσμος ἐτοιμάζεται νὰ ἑορτάσῃ τὴν 1933ην ἀμφιετηρίδα τῆς ἰδρύσεως τῆς πρώτης χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἱεροσολύμοις. Αἱ ἐορταστικαὶ ἐλαμπρύνθησαν διὰ τῆς παρουσίας τοῦ Σεβ. μητ.

ολίτου Παραμυθίας και Φιλιατών κ. 'Αθηναγόρου, ο οποίος δια πρώτην φοράν έπεσκέπτετο τὸ ὀρθόδοξον ποίμνιον τῶν Φιλιατῶν, γενόμενος τιμητικῶς δεκτὸς ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ τόπου, τῶν σχολείων καὶ τῶν ἁγιοτήτων τῆς Ἱερατ. Σχολῆς καὶ σύμπαντος τοῦ λαοῦ Φιλιατῶν. Εἰς τὸν λόγον αὐτοῦ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἠψυχάρησεν διὰ τὴν γενομένην ὑποδοχὴν, ἐτόλμειεν ὅτι θὰ ἐργασθῆ διὰ τὴν πνευματικὴν προαγωγὴν τοῦ τόπου καὶ ἀκολούθως ἐξέφρασε τὴν χαρὰν του διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἱερατ. Σχολῆς, ἐξ ἧς ὠρμήθη νὰ ἀναπτύξῃ πόσῃ ἀνάγκῃ ἐχομεν ἀλλήρου ἀρτίως κατηρτισμένου. Τὴν ἐπομένην ἡ Α. Σ. ἐτέλεσε τὴν θεῖαν λειτουργίαν, ψαλείσαν ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῆς Ἱερατ. Σχολῆς, βοηθούμενος ὑπὸ πολλῶν ἱερέων καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς, ὁ ὁποῖος καὶ πάλιν ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἐνώπιον ἐκκλησιάσματος ἀσφυκτικῶς πληρώσαντος τὸν ναόν, ἀναπτύξας τί χαρίζει εἰς τὸν ἀνθρώπον ἡ χριστιανικὴ ζωὴ. Μετὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν ἐπεσκέφθη κατ' οἶκον ὁ Σεβ. Μητροπολίτης τοὺς προκρίτους γενόμενος δεκτὸς μετ' ἐνδειξεων πολλοῦ σεβασμοῦ. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν οἱ ἐκδρομεῖς ἀνεχώρησαν ἐκ Φιλιατῶν, προπεμφθέντες ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, τοῦ διευθυντοῦ τῶν ἀγαθοεργῶν ἰδρυμάτων παρὰ τῷ Ἱπουργεῖῳ Προνοίας κ. Θεοδωρίδου, καὶ τῶν ἄλλων ἱερωτικῶν ἀρχῶν, ἀποκομίζοντες δὲ συγκινητικὰς ἐντυπώσεις ἐκ τῆς φιλοξενίας ἧς ἔτυχον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Δεινὸν διωγμὸν ὑφίστανται καὶ οἱ Βαπτισταὶ ἐν Ρωσίᾳ, ὡς ἀναφέρει εἰς τῶν ἐπιφανῶν βαπτιστῶν ἐν λόγῳ του ἐν τῇ βουλῇ τοῦ Westminster. Κατὰ τὸν ἰδίον λόγον βαπτιστῶν, τὰ βίαια κατὰ τῆς θρησκείας καὶ

τῶν βαπτιστῶν μέσα ἀντικατέστησαν βαθμῆδὸν οἱ μπουλοσεβίκοι διὰ σατανικῆς πανουργίας ἧτις ἦνε ἀπείρως ὑβριστικώτερα καὶ ὀλεθριώτερα. Οὕτω, δὲν παρεμποδίζεται μὲν ἐπισήμως ἡ λατρεία, πᾶσα ὁμῶς ἄλλη θρησκευτικὴ δρᾶσις παντοιοτρόπως παρακωλύεται· οἱ βαπτισταὶ συστηματικῶς χάνουσι τοὺς τόπους προσευχῆς, διωγμοὶ δὲ ποικιλότροποι ἐπινοοῦνται προξενούντες πολλὰς δοκιμασίας εἰς τοὺς θρησκοῦντας. Φυλακίσεις καὶ ἐξορίαι, ἐπιβολὴ βαρέων φόρων εἰς τοὺς ἱεροκήρυκας, κλείσιμον ναῶν σύλληψις τοῦ διδασκατικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἱερατικῶν σχολῶν ὑπὸ διαφόρους προφάσεις διὰ νὰ καταδικασθῶσιν αὐταὶ εἰς ἀργίαν, ἐξαναγκασμὸς τῶν θρησκευτικῶν περιοδικῶν εἰς ἀναστολήν τῆς ἐκδόσεως, ταῦτα καὶ τοιαῦτα εἶνε τὰ μέσα διὰ τῶν ὁποίων ἀσκεῖται ὁ κατὰ τῶν ὀπωπὴ ἡμέτερον θρησκοῦντων πόλεμος ἐν Ρωσίᾳ.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀμίλκα Ἀλιβιζίτου ἐξεδόθη εἰς ἑλληνικὴν μετάφρασιν τὸ Καταστατικὸν καὶ ἡ δρᾶσις τοῦ «Παγκοσμίου Συνδέσμου διεθνούς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν», τοῦ Ἑλλήν. Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὁποῖου τυγχάνει Γεν. Γραμματεὺς, εἶνε συνάμα καὶ Ἐπίτ. Γεν. Γραμματεὺς τῆς Διεθνούς τοῦ ἐν λόγῳ Συνδέσμου Ἐπιτροπείας. Ἡ μετάφρασις αὕτη θὰ συντελέσῃ πάντως εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ καὶ παρ' ἡμῖν ἐσχάτως ἀναπτυχθέντος εἰρηνικοῦ ρεύματος.

ΘΕΟΛΟΓΙΑ : Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος κθ' (Ἰούνιος) τῆς «Θεολογίας», οὗτινος παρεχόμενα εἶνε τὰ ἑξῆς : Ἀρχιεπίσκοπος Ἀγαθαγγέλου Ξερουχάκη, Περὶ τῶν τριῶν συνόδων τοῦ Gerolamo Lando λατίνου ἀρχιεπισκόπου ἐπὶ Βενετοκρατίας ἐν Κρήτῃ (1467—1474 καὶ 1486). Ἐδλογίου Κουρίλα Δαυριώτου, Γρηγόριος ὁ Ἀργυροκαστοῦριτης. Βασιλείου Μ. Βέλλα, Ἡ Καρροῖθ καὶ ἡ εορτὴ τῶν Kippurim. Β. Α. Μυστακίδου, Βιβλιογραφικὰ Μελετήματα ἐκ τῶν τοῦ Κρουσίου (Τυβίγγης) ἐκδόσεων. Π. I. M. Rodolf Kittel. Κριτικὸν καὶ Βιβλιοδοτικὸν Δελτίον.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΑΣΥΛΟΥ ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ ΧΡΗΣΕΩΣ 1929

Κλειόμενος τῇ 31]12]29

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Ἀκίνητοι Ἀξίαι

Ἐγκαταστάσεις π. ἑ.	29.150'30	
Ἐξαγορὰ οἰκ. ἐν Ν. Σμύρ-		
νη παρὰ Ὑπ. Προνοίας		
ὄμ. 10 πρ.	9.000.—	
ἀπάναι Ἀνεγέρ. Οἰκοκυ-		
ρικήσ Σχολῆς Α.Α.Α.	108.100.—	146.250.30

Κινηταὶ Ἀξίαι

ροϊόντα Ἐργοστασίον	7.035.—	
ἠχαναὶ καὶ Ἐργαλεῖα	25.522.05	
ματισμὸς ὑπόδησις	15.415.—	
ποθήκη Ὑλικῶν πρὸς καταργασίαν	9.498.85	
ἔπιπλα καὶ σκευὴ	84.643.20	288.364.40

Ταμείον καὶ Τράπεζαι

θνικὴ Τράπεζα (λ)ισμὸς χρεωγρα-		
φῶν) Ὀμολ. Προσφ. 8 α)ο 232	203.232.—	

Ταμείον :

ετηρητὰ ἐν αὐτῷ τὴν 31]12]29	2.093.35	505.325.35
		<u>493.689.75</u>

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Εἰσφοραὶ

Παρελθούσης χρήσεως	447.716.85	
Εἰσφοραὶ χρ. 1927 ἤτοι ἐπιχορη-		
γήσεις Μακ. Ἀρχιεπισκόπου		
Ἀθηνῶν, εἰσφοραὶ φιλανθρ.		
ιδιωτῶν, συνδρομαὶ τακτικαὶ		
καὶ ἔκτακτοι, εἰσπράξεις ἐκ χο-		
ροεσπερίδος κτλ.	83.818.15	
Εἰσφορὰ Δαμόγλου Στ.	5.000.—	
» Ὑπουργείου Παιδείας	44.700.—	
	<u>581.235.—</u>	
Μείον τ' ἀποσβεννύμενα ὡς ἡ		
ἀνάλασις εἰσφορῶν	142.343.65	438.891.35
ΚΕΡΑΗ.—Ἐκ συναλλαγ. διαφορᾶς	22.832.—	
» μερισματαποδείξεων χρ.		
1928 καὶ 1929	26.966.40	49.798.40
Καταθέσεις ἐγγυήσεων		5.000.—
		<u>493.689.75</u>

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ ΕΙΣΦΟΡΩΝ ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ ΠΡΟΣΟΔΩΝ Α.Α.Α. ΧΡΗΣΕΩΣ

Χ Ρ Ε Ω Σ Ι Σ		Π Ι Σ Τ Ω Σ Ι Σ	
Γενικά δαπάναι διατροφής και συντηρήσεως		Ἐπίλοιπον εισφορῶν χρ. 1928	
Τρόφιμα καταναλωθέντα κατὰ τὴν χρῆσιν 1929	76.465.15	Εισφοραὶ χρ. 1929 :	447.7
Δαπάναι διὰ φωτισμὸν καὶ καύσιμον ὕλην	1.356.80	Ἐπιχορήγησις Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, εισφοραὶ φιλανθρ. ιδιωτῶν, τακτικά καὶ ἔκτακτοι συνδρομαί, εισπράξεις ἐκ χοροεσπερίδος	74.818.15
Γενικά ἔξοδα		Εισφοραὶ Σ. Δαμόγλου	5.000.—
Μισθοὶ καὶ ἡμερομίσθια προσωπικοῦ, διάφορα ἔξοδα μεταφορῶν καὶ ὁδοιπορικῶν, γραφικῆς ὕλης, διδακτικῶν βιβλίων, καθορισμοῦ κλπ	47.329.40	» Ἐπιχορηγίαι Παιδείας	44.700.— 1.4.5
Ἀποσβέσεις 10 ο)ο	125.151.35	Κέρδη ἐκ συναλλαγ. διαφορῶν	22.832.—
Ἀποσβέσεις ἐπὶ μηχανῶν καὶ ἀργαλειῶν, ἱματισμοῦ, ἐπίπλων καὶ ἐγκαταστάσεως	17.192.30	» » μερισματαποδ. χρ. 1928 καὶ 1929	26.966.48 49.7
Εισφοραὶ εἰς νέον	142.343.85		
	479.689.75		
	<u>622.033.40</u>		<u>622.0</u>

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΕΣΟΔΩΝ ΚΑΙ ΕΞΟΔΩΝ ΑΣΥΛΟΥ ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ ΧΡΗΣΕΩΣ 1929

Ε Σ Ο Δ Α		Ε Ξ Ο Δ	
Ταμείον, ὑπόλοιπον παρ. ἔτους	308.468.40	Δι' ἱματισμὸν καὶ ὑπόδησιν	9.846.—
Εἰσπράξεις ὡς ἡ ἀνάλυσις εισφορῶν χρ. 1929, ἤτοι ἐπιχορηγήσεις Μακαριωτάτου, εισφοραὶ φιλανθρωπικῶν ιδιωτῶν, συνδρομαὶ τακτικά καὶ ἔκτακτοι, εἰσπράξεις ἐκ χοροεσπερίδος κλπ.	163.818.15	» ἐπιπλα καὶ σκευὴ	21.360.—
Εἰσφορὰ Στ. Δαμόγλου	5.000.—	» ὑλικά ἐργοστασίου	4.315.85
» Ἐπιχορ. Παιδείας	44.700.—	Ἐξαγορὰ οἰκοπ. ἐν Ν. Σμύρῃ παρὰ τοῦ Ἐπι. Προνοίας ὁμ. 10 προσφύγων	9.000.—
Εἰσπράξεις ἐκ συναλλ. διαφορῶν	22.832.—	Δαπάναι δι' οἰκοδόμησιν Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς	108.100.—
» » μερισματαποδείξ.	13.280.—	Διὰ καύσιμον ὕλην καὶ φωτισμὸν	1.356.80
Προσωρινὴ εἰσπράξις δι' ἐγγύησιν	5.000.—	Διὰ τρόφιμα	76.465.15
	<u>174.630.15</u>	Γενικά ἔξοδα	
		Διὰ μισθοῦς καὶ ἡμερομίσθια, ἔξοδα μεταφορῶν, ὁδοιπορικῶν, γραφικῆς ὕλης, διδακτικὰ βιβλία, καθορισμὸς κλπ.	47.329.40 277.7
		Ταμείον καὶ Τράπεζα	
		Ἐθνικὴ Τράπεζα ὑπόλοιπον τῆν 31)12)9 ἐξ ὁμολογιῶν προσωποῦ 8 ο)ο 232	203.232 —
		Ταμείον μετρητὰ ἐν αὐτῷ τῆν 31)12)9	2.093.35 205.3
	<u>483.094.55</u>		<u>483.0</u>

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ Δ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ο ΕΠΙ ΤΟΥ ΛΟΓΙΣΤΙΚΟΥ
ΕΜΜ. Κ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

"ΕΚΚΛΗΣΙΑ,, ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου	ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ † ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΑΝΘΙΜΟΣ † ΤΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΓΩΝ ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΣ ΘΕΟΔ. ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ ΕΠΙΤΡ. ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ	ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 60. ΕΞΩΤ. ΦΡ. 60. ΑΜΕΡ. ΔΟΜΩΝ ΚΑΙ ΝΑΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΔΡΧ. ΝΑΩΝ ΧΩΡΙΩΝ 60. ΙΕΡΕΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Διεύθυνσις Συντάξεως : Μουσχονησίω 12α. — Διεύθ. Διαχειρίσεως καὶ Δικητευσίσεως : Μέγ. Ἀρχιεπ. ὁδ. Φιλοθέου		
Τύπος ἀφαινετικῶν : Ἰδὴν Ἐργοστάσιον ἐν Ἀθήναις		